

Arrest

nr. 230 371 van 17 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. COEL
Schuttersvest 78
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 september 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 augustus 2019 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 september 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 4 februari 2019 een aanvraag in voor het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D) in het kader van gezinshereniging met zijn echtgenote met de Belgische nationaliteit. Op 1 augustus 2019 weigert de gemachtigde van de bevoegde minister de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

*“Op 04.02.2019 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door dhr. [M.T.], geboren op [1974], van Armeense nationaliteit, om zijn echtgenote in België, mevrouw [N.I.], geboren op [1978], van Belgische nationaliteit, te vervoegen;
Overwegende dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een actuele en reële bedreiging vormt voor de openbare orde;*

Overwegende dat de volgende feiten tot deze conclusie leiden;

Betrokkene werd op 25.10.2004 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maand voor diefstal met geweld en bedreiging en het dragen van wapens.

Betrokkene werd op 10.11.2005 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 maand voor diefstal.

Betrokkene werd op 26.09.2006 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maand voor diefstal en poging tot oplichting.

Betrokkene werd op 11.12.2007 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld tot een gevangenisstraf 18 maand voor inbraak en bendeforming.

Betrokkene werd op 23.09.2008 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal als mededader.

Betrokkene werd op 17.11.2008 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf 1 jaar uit hoofde van andere misdrijven.

Betrokkene werd op 26.10.2015 onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van deelname aan bendeforming.

Overwegende dat betrokkene reeds werd gerepatrieerd op 22.07.2012;

Overwegende dat hij vervolgens opnieuw poogde naar België te komen via een aanvraag gezinshereniging, die echter werd geweigerd op 30.10.2012;

Overwegende dat de aanvrager daarna misbruik maakte van een toeristisch visum in een poging om zich in België te vestigen;

Overwegende dat hij vervolgens een verblijfsaanvraag heeft ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet; dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard en hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 03.10.2013;

Overwegende dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel;

Overwegende dat betrokkene opnieuw werd gerepatrieerd op 08.02.2016;

Overwegende dat betrokkene in het verleden gebruik heeft gemaakt van een valse identiteit;

Overwegende dat aan betrokkene in het verleden reeds een inreisverbod werd opgelegd;

Overwegende dat betrokkene er doelbewust en onloochenbaar heeft voor gekozen om - recent – illegaal in België te verblijven, de Belgische overheden te misleiden en de openbare orde te schaden;

Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Overwegende echter dat art. 8, 2° van het EVRM bepaalt dat dit recht niet absoluut is en dat de inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan is, voor zover deze inmenging voorzien is door de wet en het een maatregel betreft die in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale of openbare veiligheid.

Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat betrokkene recent herhaaldelijk is veroordeeld voor het plegen voor ernstige strafbare feiten;

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij die manifest weigeren zich aan de wet te houden;

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezins- en privéleven.

Gezien de gepleegde strafbare feiten zich recent en herhaaldelijk hebben voorgedaan, bestaat een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende, bijgevolg, dat de dreiging voor de openbare orde reëel, actueel en voldoende ernstig is;

Overwegende dat om deze reden het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

Overwegende dat de Belgische samenleving het recht en de plicht heeft de integriteit van zijn burgers te beschermen, en in het bijzonder die van kinderen;

Overwegende dat het criminele gedrag van betrokkene getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychologische integriteit van de ander;

Er kan derhalve geen gunstig gevolg worden verleend aan deze visumaanvraag, en dit in overeenstemming met artikel 43 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende, daarenboven, dat artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Overwegende echter dat geen enkel bewijs van ziektekostenverzekering wordt voorgelegd;

Overwegende dat de voorwaarden inzake gezinshereniging dan ook niet vervuld zijn;”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (hierna: de UVRM), van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “het beginsel van behoorlijk bestuur inzonder het vertrouwensbeginsel”.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Overwegende dat vertoger gehuwd is met een Belgisch onderdaan, mevrouw [N.I.], geboren in Armenië op 20 april 1978 binnen het dader waarvan hij, verzocht om gezinshereniging overeenkomstig artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980;

Dat vertoger eveneens vader is van Belgische kinderen die verblijven bij hun Belgischer moeder maar waarvoor hij eveneens moet instaan;

Dat vertoger op datum van 4 februari 2019 een aanvraag visum deed bij de Belgische ambassade te Moskou, bevoegd voor de Armeense republiek, op grond van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980;

Dat vertoger deze aanvraag bij beslissing van 1 augustus 2019 geweigerd zag op basis van de volgende overwegenden:

[...]

Overwegende vertoger meent dat de verwerende partij van oordeel zou zijn dat hem maar toegang kan worden ontzegd tot het grondgebied omdat vertoger een reële en actuele dreiging zou betekenen voor de openbare orde;

Dat de verwerende partij dit meent te mogen afleiden uit een aantal veroordelingen waarvan het administratieve dossier zal aangeven dat alle straffen in hun totaliteit werden ondergaan door vertoger en hij zelfs heeft geweigerd vroegtijdig in vrijheid te worden gesteld onder voorwaarde dat hij het grondgebied zou dienen te verlaten omdat hij in die omstandigheden zou worden gescheiden van zijn echtgenote en kinderen;

Dat op het einde van de strafuitvoering vertoger werd overgedragen door de FOD Justitie aan de FOD Binnenlandse Zaken en op 22 juli 2012 werd gerepatrieerd;

Dat vervolgens vertoger met alle middelen heeft getracht legaal terug naar België te komen in eerste instantie middels een visumaanvraag ex artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 wat door de verwerende partij werd geweigerd op 30 oktober 2012 vervolgens op basis van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 wat eveneens werd geweigerd op 3 oktober 2013 waarna vertoger opnieuw werd gerepatrieerd;

Dat vertoger laat gelden dat hij inderdaad:

- Een alias heeft gebruikt bij zijn asielaanvraag maar dit heeft rechtgezet*
- Werd gestraft door verschillende rechtbanken maar dat alle straffen integraal werden uitgeboet.*
- Het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod dat ondertussen is afgelopen.*
- Heeft verzocht om familiehereniging overeenkomstig artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 tijdens de periode van het inreisverbod*
- Heeft verzocht tot regularisatie van zijn administratieve verblijfstoestand overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980*

Overwegende dat evenwel hier geen enkel bezwaar bestaat tegen de toekenning van een visum overeenkomstig artikel 40ter;

Dat vertoger evenwel manifest ontkent als zou hij actueel een gevaar betekenen voor de Belgische openbare orde, de eerste veroordeling dateert van 2004 en de laatste van november 2008, zegge elf jaar gelden en vertoger werd uitgewezen, einde straf in op 22 juli 2012;

Dat sedertdien vertoger erkent dat hij heeft getracht met alle legale middelen terug te keren in het Rijk om zijn echtgenote en kinderen te vervoegen wat hem niet kwalijk kan worden genomen;

Dat vertoger aangeeft dat de termijnen voorzien in het inreisverbod verlopen zijn en derhalve hij het recht heeft een aanvraag in te dienen om een visum toegekend te krijgen;

Dat de verwerende partij slecht gekomen is vertoger deze oudere feiten te verwijten nu de straffen integraal werden uitgezeten en vertoger nadien werd gerepatrieerd om uiteindelijk na afloop van het inreisverbod terug machtiging te vragen tot verblijf in het Rijk;

Dat inderdaad het inreisverbod een maatregel is om de Belgische openbare orde te beschermen en dat de verwerende partij die ook heeft opgelegd rekening houdende met alle elementen en bepaald heeft op drie jaar;

Dat deze bepaling streekt tot zekerheid van de Belgische openbare orde maar eveneens tot zekerheid van de belangen van vertoger die mag verzoeken om teurg te worden gemachtigd na afloop van deze termijn;

Dat het dan ook niet past dat vervolgens op identieke redenen als in 2012 een aflevering van het visum te weigeren louter en alleen op gronden van deze oudere veroordelingen;

Dat er geen sprake is van recente schendingen van de openbare orde en recente veroordelingen, het administratief dossier is hier duidelijk

Dat het recht op het privéleven wordt gewaarborgd door internationale bepalingen waaronder het UVRM en het EVRM, zonder evenwel dat dit mag raken aan de appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij om de maatschappij te beschermen;

Overwegende dat toepassing moet worden gemaakt van de bepalingen van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat:

“Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven

Artikel 8 :

1. Eén ieder heeft recht op respect op zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid en de goede zeden of voor bescherming van de echte vrijheden van anderen.”

Overwegende dat in dezelfde zin artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat:

“Artikel 12 :

Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn tehuis of zijn briefwisseling noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft één ieder recht op bescherming door de wet.

Overwegende dat vertoger dan ook onbetwistbaar het recht heeft na uitboeting van zijn straffen, na repatriëring en na het verstrijken van de termijnen voorzien in het inreisverbod om een aanvraag om in België te mogen verblijven op basis van Artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 in te dienen, recht onderschreven door de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens in artikel 8, het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in zijn artikelen 12;

Overwegende dat in dezelfde zin vertoger het recht heeft een gezin te stichten en hij effectief met dit gezin ongestoord mag en kan samenwonen in het Rijk, recht dat niet wordt betwist door de verwerende partij maar waarvan hij wel wordt uitgesloten op basis van de redenering dat er recentelijk schendingen waren van de openbare orde en de maatschappij moet worden beschermd;

Dat behoudens de oplijsting van de veroordelingen van 2004-2008 de verwerende partij slechts in vage bewoordingen verwijst naar recente schendingen van de openbare orde waarschijnlijk refererend naar de feiten meer dan tien jaar geleden en dat niet kan worden verweten aan vertoger dat hij met alle middelen van recht tracht een verblijfsrecht in het Rijk te bekomen;

Dat thans aan de hand van het administratief dossier en stukken wordt aangetoond dat vertoger wel degelijk in aanmerking komt om te worden toegelaten tot het verblijf van meer dan drie maanden op basis van de gezinsstructuur en het feit dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van Artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980;

Dat de verwerende partij evenwel nalaat grondig het dossier en de aanvraag te onderzoeken slechts terug grijpt naar de oudere veroordelen die hebben aanleiding gegeven tot een bevel het grondgebied te verlaten dat werd uitgevoerd en een inreisverbod waarvan de looptijd ondertussen verstreken is;

Dat dit manifest niet wordt gedaan zodat de bestreden beslissing weliswaar een toepassing is van de discretionaire bevoegdheid maar dat deze bevoegdheid met willekeur wordt uitgeoefend zonder dat de vaststellingen van de verwerende partij worden ondersteund door het administratief dossier: zo is er geen enkele aanwijzing van actueel gevaar voor de openbare orde, wat niet kan worden betwist;

Overwegende dat de beslissing werd genomen op basis van een onzorgvuldig samengesteld dossier zodat op deze grond de beslissing moet worden vernietigd waarover infra meer;”.

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij onderbouwt het middel als volgt:

“Eerste en enig onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissingen met redenen moet omkleden;

Overwegende dat de bestreden beslissing wordt gemotiveerd alsof de verwerende partij een weigerende beslissing MOET nemen omdat de openbare orde in gevaar zou zijn op grond van recente schendingen

Dat de beslissing houdende de weigering van een visum uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd en dat de motivering in feite en in rechte draagkrachtig moet zijn;

Dat het niet opgaat een beslissing te motiveren aan de hand van oude veroordelingen die volledig werden uitgeboet en een inreisverbod waarvan de looptijd verstreken is;

Indien er een weigering zou moeten worden genomen dient de verwerende partij te argumenteren in feite en in rechten over het actuele gevaar voor de openbare orde en de onloochenbare en doelbewuste recente misleidingen van de Belgische overheden... quod non;

Dat hier de akte intern tegenstrijdig werd gemotiveerd: ofwel zijn de elementen van gevaar voor de openbare orde actueel en de misleidingen recent, ofwel wordt er verwezen naar feiten waarvan de straf reeds werd ondergaan en een inreisverbod waarvan de duurtijd ondertussen verstreken is;

Dat hier vertoger opmerkt dat bij het opleggen van het inreisverbod de verwerende partij een afweging van belangen heeft gemaakt waar zij niet op terug kan komen door vertoger nu uit te sluiten van het recht om een visumaanvraag overeenkomstig artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 met nuttig gevolg in te dienen;

Dat de vaststellingen van de verwerende partij dan ook op niets recents laat staan actueels gesteund in feite noch in rechte zodat de akte werd gemotiveerd in strijd met de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat uwe Raad duidelijk zal vaststellen dat vertoger wel degelijk in aanmerking komt met nuttig gevolg een visum aan te vragen voor gezinshereniging binnen het kader van de Wet van 15 december 1980 en samen te wonen met zijn gezin in het Rijk;

Overwegende dat zoals supra aangegeven de bestreden beslissing werd genomen met schending van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, derhalve conform de vaste rechtspraak van uwe Raad de beslissing niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak, minstens op een onvolledig dossier zodat de beslissing deugdelijke en materiële grondslag mist waardoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van deze artikelen voornoemd;

Dat ten minste de beslissing weliswaar uitgebreid maar onzorgvuldig werd gemotiveerd;

Dat onmogelijk vertoger a priori kan worden uitgesloten van het verblijf in het Rijk;

Overwegende dat vertoger weet dat binnen het kader van de procedure uwe Raad voor Vreemdelingenbetwistingen conform artikel 39/2 §2 van de wet van 15 december 1980 hij slechts vermogt de nietigverklaring te bekomen van de bestreden administratieve akte, niet dat uwe Raad zich in de plaats zou stellen van de administratie, maar dat uwe Raad zal vaststellen dat de beslissing van de verwerende partij aangetast is door tal van onregelmatigheden;

Dat dan ook moet aangenomen dat daar waar de motivering defect is, ingaat tegen het dossier en volkomen onjuist is, er ook geen sprake is van een beslissing die gemotiveerd is en die draagkrachtig is in feite en in rechte, derhalve de motivering afwezig is en de beslissing tenminste ingevolge inbreuk op de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 moet worden vernietigd;

Dat in dezelfde zin het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur met inbegrip van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsprincipe werd geschonden;

Dat inderdaad de betrokken overheid op eenvoudige vraag had kunnen verzoeken om de stukken opnieuw samen te stellen maar dat zij dat niet heeft gedaan, om welke redenen dan ook met alle gevolgen van dien op het verblijfsrecht van vertoogster;

Dat de motivering dan ook niet deugdelijk kan worden beschouwd in feite noch in rechte, bovendien niet afdoende zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;”.

2.3. De middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.4. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van

de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan verzoeker niet wordt toegestaan zijn Belgische echtgenote in België te komen vervoegen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze zijn tweërlei. Enerzijds wordt gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vereist dat de Belgische echtgenote aantoonde dat zij beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt voor haarzelf en haar familieleden en dat in het voorliggende geval geen enkel bewijs van ziektekostenverzekering werd voorgelegd. De voorwaarden voor de gezinshereniging zijn volgens verweerder dan ook niet vervuld. Anderzijds wordt geoordeeld dat ook overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet geen gunstig gevolg kan worden gegeven aan de visumaanvraag. Verweerder stelt dat verzoeker door zijn persoonlijke gedrag een actuele en reële bedreiging vormt voor de openbare orde. Verweerder gaat in op de feiten waarvoor verzoeker in België reeds werd veroordeeld in de periode van 2004 tot en met 2008 – met name diefstal, al dan niet met geweld en bedreiging en het dragen van wapens, poging tot oplichting, inbraak, bendevoorming en ‘andere misdrijven’ – en de telkens opgelegde strafmaat. Nog wijst hij erop dat verzoeker op 26 oktober 2015 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor bendevoorming en dat verzoeker eerder een valse identiteit gebruikte en, na een eerdere repatriëring, misbruik maakte van een toeristisch visum om zich opnieuw in België te vestigen waarna een nieuwe repatriëring zich opdroeg. Verweerder benadrukt dat verzoeker recent herhaaldelijk is veroordeeld voor ernstige feiten en hij manifest weigert om zich aan de wet te houden. Hij oordeelt dat het gedrag van verzoeker getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychologische integriteit van anderen. Hij is van mening dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten zwaarder doorwegen dan verzoekers persoonlijke en gezinsbelangen.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Het gegeven dat verzoeker betwist dat er op basis van de voorliggende gegevens nog kan worden gesproken van een actueel gevaar voor de openbare orde maakt de beslissing nog niet intern tegenstrijdig gemotiveerd. Deze kritiek van verzoeker is in wezen een inhoudelijke kritiek op de motivering van de bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.5. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven zoals deze zijn opgenomen in de bestreden beslissing wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel, dat enkel kan spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feiten-vinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker beriep zich in het kader van zijn visumaanvraag op een recht op gezinshereniging als echtgenoot van een Belgische onderdaan van wie niet blijkt dat zij reeds gebruik maakte van haar rechten van vrij verkeer als burger van de Unie, dit is op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Om gerechtigd te zijn op een verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belgische vrouw is het dus, onder meer, vereist dat wordt bewezen dat de Belgische echtgenote beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt voor haarzelf en haar familieleden. De bewijslast ter zake rust op verzoeker. In de bestreden beslissing wijst verweerder op deze verblijfsvoorwaarde in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat ter ondersteuning van de visumaanvraag geen enkel bewijs van ziektekostenverzekering werd voorgelegd, waardoor de voorwaarden inzake

gezinshereniging niet zijn vervuld. De Raad kan enkel vaststellen dat dit dragende motief in de bestreden beslissing niet wordt betwist door verzoeker. Hij brengt geen enkele kritiek naar voor die is gericht tegen dit motief van de bestreden beslissing.

De vaststelling dat niet is voldaan aan een van de in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet vervatte verblijfsvoorwaarden, in het voorliggende geval de vereiste dat de Belgische referentiepersoon beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt voor haarzelf en haar familieleden, volstaat op zichzelf genomen reeds om de bestreden beslissing te nemen.

Verzoekers kritiek is volledig gericht tegen een tweede motief dat aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, met name dat hij door zijn persoonlijke gedrag moet worden geacht een actuele en reële bedreiging te vormen voor de openbare orde. De eventuele gegrondheid van een kritiek gericht tegen een tweede en overtuigend motief kan evenwel niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing.

In deze omstandigheden kan een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel niet worden aangenomen.

2.6. Verzoeker kan daarnaast ook niet voorhouden dat verweerder het vertrouwensbeginsel miskende door op een consciëntieuze wijze de wet toe te passen. Hij maakt niet aannemelijk dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die hem zouden zijn gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792).

2.7. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.8. Artikel 8 van het EVRM stelt verder als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezins- of familieleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of gezins- of familieleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezins- of familieleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

In de voorliggende zaak wijst verzoeker op zijn huwelijk met een Belgische vrouw. Hij stelt ook de vader te zijn van Belgische kinderen die in België bij hun moeder verblijven. Het wordt niet betwist dat verzoekers relatie met zijn echtgenote en kinderen als gezinsleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Verzoeker geeft verder niet aan nog persoonlijke banden met België te hebben die een beschermenswaardig privéleven zouden uitmaken.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17

oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Verzoekers aanvraag tot gezinshereniging werd onder meer geweigerd omdat hij naliel alle bewijzen voor te leggen die wettelijk zijn opgelegd. Hij maakte zo geen bewijs over dat de Belgische referentiepersoon beschikt over een ziektekostenverzekering die ook zijn risico's dekt.

In dit verband moet worden opgemerkt dat de wetgever het in beginsel legitiem, en in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM, heeft geacht, om van een vreemdeling die vraagt om een Belgisch gezinslid te vervoegen in België te vereisen dat onder meer het bewijs van ziektekostenverzekering wordt voorgelegd. Verzoeker brengt ook geen argumenten naar voor die maken dat het stellen van deze vereiste in zijn concrete situatie alsnog als kennelijk onredelijk of disproportioneel is te beschouwen. Er blijkt zo niet dat dit gevraagde bewijs voor verzoeker moeilijk is te leveren, of dat hij ernstige gezondheidsproblemen zou kennen die het voorleggen van dit bewijs ernstig zouden bemoeilijken.

Voorts moet ook worden vastgesteld dat verzoeker nergens aangeeft dat er concrete hinderpalen zouden bestaan voor een verderzetting van het gezinsleven in zijn herkomstland of dat hierdoor het hoger belang van zijn kinderen zou worden miskend. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat het gezinsleven redelijkerwijze enkel in België mogelijk is. Verzoekers echtgenote is ook afkomstig uit Armenië. Zij verwierf pas op 11 mei 2017 de Belgische nationaliteit.

Daargelaten de vraag naar de mate waarin verzoeker nog een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, wordt het in wezen ook niet betwist dat zijn eerdere verblijf in België gepaard ging met veelvuldige ernstige feiten van openbare orde. Verzoeker betwist ook geenszins dat hij tijdens dit eerdere verblijf gebruik heeft gemaakt van een valse identiteit en hij tot tweemaal toe wegens het niet-respecteren van de verblijfsreglementering diende te worden gerepatriëerd.

De bestreden beslissing houdt verder geen definitief verbod in om het Belgische grondgebied te betreden. Verzoeker kan door het indienen van een nieuwe visumaanvraag, waarbij wel de vereiste stukken van alle wettelijke voorwaarden voorliggen, opnieuw vragen te worden toegelaten tot een verblijf in België samen met zijn gezinsleden en zijn situatie opnieuw ter beoordeling van het bestuur voorleggen.

De gedane vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing strijdig is met het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.9. De UVRM is een beginselverklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. Zij heeft geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van deze verklaring noch in haar geheel noch van bepaalde artikelen op een ontvankelijke wijze aanvoeren (RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 22 december 2008, nr. 189.064).

2.10. In zoverre verzoeker ook nog de schending wil aanvoeren van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat elke toelichting ontbreekt over de wijze waarop dit wetsartikel wordt miskend door het nemen van de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.11. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS